

Sygn. akt V GC 85/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Paweł Rynko
Protokolant:	st. sekr. sąd. Magdalena Boczko

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w O.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w O. kwotę 1766,28 zł (tysiąc siedemset sześćdziesiąt sześć złotych 28/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1037 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. umarza postępowanie, co do kwoty 1230 zł,

IV. nakazuje zwrócić powodowi kwotę 31 zł tytułem połowy opłaty od cofniętego powództwa.

SSR Paweł Rynko

Sygn. akt. V GC 85/17

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. sp. k. w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 2 996,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powództwa wskazano, że w dniu 10 października 2016 r. doszło do kolizji w wyniku której uszkodzony został pojazd marki R. (...) o nr rej (...) M należący do W. N.. Sprawca szkody był ubezpieczony u pozwanego. Na czas naprawy pojazdu, która trwała od 10 października 2016 r. do dnia 24 października 2016 r. W. N. zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego. Na podstawie umowy cesji wierzytelności obejmującej należność za najem pojazdu powódka dochodzi tej należności w niniejszym procesie. (k. 2-3)

Pismem procesowym z 26 stycznia 2017 r. powódka cofnęła powództwo co do kwoty 1 230 zł i w tym zakresie zrzekła się roszczenia. Podtrzymała żądanie pozwu w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 1 766,28 zł wraz z odsetkami oraz kosztów procesu. Wskazała, że po wniesieniu powództwa pozwany uiszczył wskazaną wyżej kwotę (k. 29).

Pozwany(...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na jego rzecz. W uzasadnieniu zakwestionowano czas najmu pojazdu zastępczego oraz przyjętą dobową stawkę za najem pojazdu zastępczego. W ocenie pozwanego za zasadne korzystanie z pojazdu zastępczego uznać należało czas rzędu 10 dni przy dziennej stawce najmu na poziomie 100 zł netto. Tym samym wypłacona przez niego kwota w wysokości 1 230,00 zł powinna czynić zadość roszczeniu powoda. Nadto pozwany zarzucił poszkodowanemu zwiększenie rozmiarów szkody, poprzez nie skorzystanie z jego oferty. Dodatkowo podważył datę naliczania odsetek. (odpowiedź na pozew k. 34 i nast.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2016 r. doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) M stanowiący własność W. N.. Samochód został uderzony w bok po wykonanym manewrze wymijania. Uszkodzony był prawy błotnik, zderzak, nadkole z tyłu, lampa od świateł przeciwmgielnych. Samochód nadawał się do jazdy

(dowód: zeznania świadka W. N. k. 49-49v, akta szkody).

Od razu po kolizji, w dniu 10 października 2016 r. W. N. oddał samochód do naprawy do serwisu (...) Sp. z o.o. (...). Szkada została od razu wyceniona, przez przedstawiciela zakładu ubezpieczeń. Samochód był naprawiany do dnia 24 października 2016 r. W. N. potrzebował samochodu do poruszania się po mieście. Z uwagi na problemy z nogami taka forma przemieszczania się była dla niego najdogodniejsza. Wobec tego zawarł w dniu 10 października 2017 r. umowę najmu pojazdu zastępczego z powodem. Na podstawie tej umowy poszkodowany otrzymał samochód R. (...) o nr rej. (...). Strony ustaliły wynagrodzenia za dobę najmu pojazdu w kwocie 174 zł netto (214,02 zł brutto). Samochód ten był wykorzystywany przez poszkodowanego – W. N. do celów prywatnych przez okres potrzebny na naprawę uszkodzonego pojazdu. Wypożyczony samochód został zwrócony w momencie dokonania naprawy pojazdu uszkodzonego.

(dowód: zeznania świadka W. N. k 49 i nast., umowa najmu k. 11, informacja o wynajęciu pojazdu k. 10, Faktura VAT k. 19, historia naprawy pojazdu k. 20, oświadczenie k. 21, cennik k. 12-14)

W dniu 24 października 2016 r. W. N. przeniósł na rzecz powoda wierzytelność w kwocie 2 996,28 zł w stosunku do pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód o dokonanej cesji poinformował pozwanego.

(dowód: umowa k. 22, pismo informujące k. 24)

Pozwany po wniesieniu pozwu do tut. Sądu wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 1 230 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako zasadne należało uwzględnić.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wymienionych dokumentów oraz w oparciu o zeznania świadka W. N.. Dowody te zostały przedstawione przez powoda i pozwany w żaden sposób ich nie zakwestionował. Wobec tego sąd w pełni dał im wiarę.

Ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, a obowiązek naprawienia szkody polega na wyrównaniu wszelkich negatywnych następstw kolizji. Mieści się w tym także obowiązek poniesienia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, w zakresie w jakim objęty jest normalnym związkiem przyczynowym. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy mając na uwadze kryterium celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Za wydatek celowy należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w zakresie w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka komunikacji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym, za okres niezbędny do naprawy pojazdu uszkodzonego.

Uwzględniając powyższe na gruncie rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że w/w warunki, od których uzależnione jest przyznanie odszkodowania za najem pojazdu zastępczego zostały spełnione. Konieczność najmu pojazdu zastępczego pozostawała w normalnym związku przyczynowym z powstałą szkodą, a poniesione wydatki były celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Uszkodzony pojazd był niezbędny dla W. N.. Korzystał on z niego przy wykonywaniu codziennych czynności, w tym przemieszczaniu się (problemy z nogami). Oddanie auta do naprawy wiązało się więc z koniecznością wynajęcia pojazdu zastępczego. Był on używany do celów prywatnych w takim zakresie jak pojazd uszkodzony. Pojazd wypożyczony był klasy porównywalnej do pojazdu uszkodzonego. Stawka za najem pojazdu zastępczego tej klasy zdaniem sądu mieściła się w ramach rynkowych stawek za najem tego typu pojazdu (okoliczność znana sądowi z urzędu). Również czas naprawy pojazdu zdaniem sądu mieścił się w ramach uzasadnionego czasu naprawy. W tym zakresie sąd na uwadze miał rzeczywisty czas naprawy (k. 20), a nie technologicznie uzasadniony czas naprawy. Poszkodowany oddał pojazd do serwisu firmowego i nie miał wpływu na czas naprawy. Dowiadywał się telefonicznie kiedy pojazd będzie gotowy do odbioru. Trudno mu w tym zakresie więc zarzucić brak staranności, czy też przyczynienie się do zwiększenia szkody.

Nietrafnie także pozwany wywodził, że poszkodowany nie dążył do minimalizowania szkody, gdyż nie wynajął pojazdu proponowanego mu przez ubezpieczyciela.

Jak wynika z zeznań świadka, nic mu nie było wiadomo o takiej propozycji. Stanowczo zaprzeczył, aby taka sytuacja miała w ogóle miejsce i aby dostał od ubezpieczyciela pismo dotyczące takiej oferty. (k. 40) Pozwany nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów. Brak nagrania rozmowy, czy też potwierdzenia odbioru przesyłki zawierającej ofertę dotyczącą proponowanego pojazdu zastępczego. Twierdzenia zawarte w odpowiedzi na pozew są w tym zakresie niewystarczające. Odnośnie zaś przedłożonego przez pozwanego pisma rzekomo wskazującego na możliwość wynajęcia pojazdu u ubezpieczyciela (k. 40) brak jest dowodu, że zostało one dostarczone poszkodowanemu. Przy zestawieniu do tego zeznań świadka fakt proponowania pojazdu należało uznać za nieudowodniony.

Zaznaczyć należy, iż poszkodowany ma prawo wynająć pojazd tam, gdzie jest to dla niego, z różnych względów, najbardziej dogodnie. Sprawca kolizji, czy jego ubezpieczyciel wyboru tego nie może kwestionować. Poszkodowany, zainteresowany jak najszybszym i skutecznym znalezieniem pojazdu zastępczego, nie ma zatem obowiązku ograniczania swojej decyzji do oferty ubezpieczyciela. Priorytetem jest bowiem komfort poszkodowanego.

Odnośnie stanowiska pozwanego, który kwestionował wysokość stawki dobowej za najem pojazdu i czas naprawy to wskazać należy, jeszcze że pozwany w tym zakresie nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej. Skoro pozwany twierdzi, że stawka za najem pojazdu zaproponowana przez powoda nie jest stawką rynkową to powinien wskazać dowody potwierdzające to stanowisko. Należało złożyć oferty wskazujące na możliwość wynajęcia pojazdu po znacznie niższej cenie lub zgłosić wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Identycznie jest w przypadku czasu naprawy uszkodzonego pojazdu. Skoro zdaniem pozwanego był on zbyt długi pozwany powinien tą okoliczność wykazać. Tymczasem pozwany w tym zakresie nie zgłosił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który

wskazałby jaki czas był wymagany do usunięcia przedmiotowych uszkodzeń. W tym zakresie niezbędna jest wiedza specjalna. Co do czasu naprawy pojazdu, jeszcze raz należy podkreślić, że sąd na uwadze miał, że decydujący jest nie technologicznie uzasadniony czas naprawy pojazdu, lecz rzeczywisty czas naprawy pojazdu, który w tym przypadku trwał od 10 października 2016 r. do dnia 24 października 2016 r. (k. 20)

Nie ma również żadnego uzasadnienia żądanie przez pozwanego zasądzenia odsetek od dnia wyrokowania. Byłoby to uzasadnione, gdyby na wysokość odszkodowania wpływ miały okoliczności zaistniałe po dacie zgłoszenia roszczenia. Jeśli zaś znane lub dające się ustalić okoliczności mające wpływ na jego wysokość istniały w dacie zgłoszenia roszczenia i już wówczas było ono uzasadnione, stan opóźnienia powstaje od daty, kiedy świadczenie powinno być spełnione. Nie jest tak, że obowiązek zapłaty odszkodowania powstaje dopiero z chwilą wydania lub uprawomocnienia się orzeczenia sądowego. Nie ma bowiem żadnych przeszkód ku temu by, co do zasady, roszczenia o zapłatę odszkodowania były rozpoznawane i uwzględniane na drodze pozasądowej (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 8.10.2015r., I ACa 436/15, Lex nr 1927625).

Pozwany po wytoczeniu powództwa zapłacił na rzecz powoda kwotę 1 230 zł. Powód zatem pismem procesowym z 26 stycznia 2017 r. cofnął pozew co do tej kwoty (k. 29). Ponieważ cofnięcie to spełnia wymagania określone w art. 203 § 1 kpc, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. umorzył postępowanie, co do kwoty 1 230 zł., o czym orzekł w pkt III wyroku.

Z uwagi na podtrzymanie żądania w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 1 766,28 zł i przy uwzględnieniu powyższego Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku, na podstawie art. 361 kc, 805 kc 822 § 4 kc oraz art. 36 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22.05.2003 r. (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z dn. 16.07.2003 r. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w zw. z art. 817 § 1 kc, mając na uwadze, że wezwanie do zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 04 listopada 2016 r. (k. 16).

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty w postaci opłaty od pozwu (120 zł), opłaty od pełnomocnictwa (17 zł) i kosztów zastępstwa prawnego (900 zł), a zatem zasądzone od pozwanego na jego rzecz kwotę 1 037 zł. (pkt II wyroku)

W pkt IV nakazano zwrócić powodowi kwotę 31 zł tytułem połowy opłaty od cofniętego powództwa.

SSR Paweł Rynko